

(א) לעיל כ., (ב) [לעיל ח:],
(ג) חטנית י. (ד) ר"מ מ"ג,
(ה) נ"א ולא אולי וכו',
(ו) ד"ה כשנינו אחר ד"ה
אזאס חמימל, (ז) נ"א וגרשני,
(ח) עיין בתוספות לעיל
דכב: ד"ה אי דליכא,
(ט) [ע"ב,] י' [מגילה ג:],
(י) פסחים נב: [ג] ע"י
מוס' ר"ה כג: ד"ה כמה,

וְאִם לֹא קָרֹב
אֲחִיקָא אֵלֶיךָ וְלֹא
יִדְעָתוּ וְאִסְפָּתוּ אֶל
תוֹךְ בֵּיתְךָ וְהָיָה
עִמָּךְ עַד דְּרִשׁ
אֹתוֹ וְהִשְׁבַּתְתּוּ לוֹ:

דברים כב ב
2 יהודה וישׂראל רבים
בחול אֲשֶׁר עַל הַיָּם לְרֹב
אֲכִלִּים וְשֹׁתִים וְשׂוֹמְמִים:
מלכים א ד כ
3 בַּל הִקְהֵל בְּאַחַד
אַרְבַּע רְבּוּא אֲלֵפִים
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים:

עזרא ב סד
4 וַיִּשְׁבוּ הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם
וְהַמְשֹׁרְרִים וְהַמְגִּידִים
וְהַנְּתִינִים וְהָעָם
יְשׂרָאֵל בְּעֶרְיָהם
וְהַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי
יָבִיג יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְיָהם:
נחמיה ז עב

וַיֵּשְׁבוּ הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם
וּמִן הָעָם וְהַמְּשָׁרְרִים
וְהַשְׂעִירִים וְהַנְּתִינִים
בְּעָרֵיהֶם וְכָל יִשְׂרָאֵל
בְּעָרֵיהֶם:

(א) תום' ד"ה חמשה וכו'
ומהלך אדם בינוני הוה
עשרה פרסאות:

גמ' ינתן למדת
משקלותיו. עין לעיל דף
כג ע"ב תוס' ד"ה
מדמשקל: שם אמר
דבינא ש"מ. עין בהרא"ש
פ"ג דקולין ס"ס כ"ג:

[illegible]

אֲלֵאָה הֵא דַעֲנָן מֵאָה סַפְרִיךְ. דַּמְשׁוֹס סִימְנָה מַהֲדַרְיָן וְאֵם נַחַן
מַמְלֵה סִימְנָן מַחֲזִירָן לֹא וְאִי נַפּוֹל מִינִיָּה דְלוּהּ מִי נִיחָא לִיָּה דַמְהִי
הֵךְ תַקְנַתָּה דְהִיִּדְרָה בְּסִימְנָן וְהֵא נִיחָא לִיָּה דְנַהוּ בִיד הַמּוֹלָה
לְעוֹלָם: ⁽¹⁾ דְּרַשְׁיָנָן בְּעֵדִים: אֵם סִימְנִי לִמְרָא סִימְנִים דְּאִוְרִיִּיאָה.

רבותא נקט דאפי' אמרינן דאורייתא
 אפי' עדים עדיף כדמפרש ואזיל
 סימנין ועדים יתן לזבל עדים:
 סימנין וסימנין. זכא שנים ומתנו
 סימניה: יניח. עד שיבא אליהו:
 מדא ארכו כו'. זה אומר מדת
 ארצה וזה נותן רחבה: שעורי
 משער לה. אם רחבה ארצה בדי
 הצעלים שיערה כשהיה בעלה מכוסה
 בה אם טלית היא: מדא ארכו
 ורחבו ומדא גמיו. זה אומר כך
 הארכה וכך רחבה וזה אומר הארכה
 ורחבה כך וכך אמות בין הכל אבל
 אינו יודע כמה בצורך וכמה ברוחב:
 גמיו גמיו. גמא יודע שפיה כן' שלנו
 ולכסי קרי אורח ורופח יחד גמיו: הוא
 אומר דאומר סימני גמא. ואומר ממני נפל
 שנמלכתי שלא ליתן: והיא אומרת
 סימני גמא. וממני נפל שנתנו לי
 וגרשתי: יתן לה. שהוא נתנו
 ויודע סימנין אבל היא אם לא נתנו
 לה מהיכן ידעה: סימני החוט.
 שהטק קשור בו: בחפיסה. מנחת
 אהרן: בתנין. שנינו. מפסח
 בצמחא: כדי שילך. כל אחד לביתו:
 משלשה. משישמע ההכרזה וידע אם
 אחד לו כלום ואם יצין שאבד יחזור
 שלשה: ויכריז יום אחד. אי אבדתי
 ואילו סימניה. ובגמרא פריך דבג'
 ימים אין שהות לחזור לסוף א"י:
 גמא' שני מקום שנמצא בו אבידה.
 שמה שהא' הוא: כדי שגיע כו'.
 ואלא ידיקוהו הגשמים. אלמא כולי
 הא' צעינן ומתני' תני שלשה: והכניס
 וישבו כל ישראל צעירים. ואע"ג
 דפורותא הוו בכל עריהו היו מפורים
 ויש רחוקים מירושלים כבמחילה:
 ה"ג וכיון דהכי הוא איפכא מסתברא:
 דמאות עלמא. כוותי יו. טובים
 השנים: שמה מונה. מללא ליה ליה
 לרבנן שהות אלא הליכה וחזרה:
 גלימא מכריז. זה שמנאה מכריז שם
 חפץ טלית מנאלי ולכן לא הוצרכו
 ליתן שהות יום אחד לעיין בכליו מה
 אבד שהאדם יודע כמה טליתות יש
 לו וכשהוא ציטו דאק אם ימצאה
 ואין לרין שהות: דא' אבידה
 מכריז. ואינו מוכרז שם החפץ יתבאר
 ליה לכל חד חד אכתי טפי יומא
 לעיוני במאניה אם כל כליו צידו.
 ופולגותא היא זכא לקמט: לא
 הסתירו. זה שהיא שוהא יותר
 משבעה ימים: רגל ראשון. שהוא
 מכריז: אומר. בהכרחו זהו רגל
 ראשון שאל להטריח את האובד לחזור
 וכשיא רגל שני ועלה לרגל סימניה:
 שלשי אומר ספס. אבידה מנאלי ואינו

אם באו שניהם ונתנו זה זה סימניה וכל אחד אמר שלי הוא לא יתננה לא לזה ולא לזה אלא יניחנה מוצאה אצלן. אבל אם אחד נתן סימניה וטען נפלה ממני ובא אחר והביא עדים כי ממנו נפל נתתו לבעל עדים.

מצא תבריך של שמרות מי נחא ליה ללוה בו'. וא"ת אין נחא ליה דמי ילוה לאחר דליהדרו ליה לדידיה וי"ל דאינו רוצה להפקיד עתה כדי להיות צספק ריוח פעם אחרת:

והלא א"י היא ארבע מאות פרסה
על ארבע מאות פרסה ומהלך אדם
(א) עשרה פרסאות ביום הוא ארבעים
יום באורך ירושלים מן היידין שהוא
תמוס א"י מהלך יום אחד כדאימא
בצ"ה (דף ה.) נשאר מזד אחד ל"ט
ימים וי"ל דעס כרמיס ויערים היה
ארבע מאות פרסה אצל מישוס לא
היה כל כד':

הוא או אינו רמאי
ינה אמר רבא אם
אורייתא אם תמצאי
סימנן דאורייתא
ישנינן סימנן וסימנן

נפל מדת ארכו ומדת רחבו יתנתן למדת ארכו
א משער לה כד מכסי לה מרה וקאי ומדת ארכו

[illegible]

(ב) זה אחד כמאן דליתיה
דמי. מרת ארכה ורחבה
רחבו [נתת למדת ארכה]
ורחבה של טלית וזה
כמדת מרת ארכה ורחבה.
אשתו ארומה וזה המט
שנא לה בעלי ונפל ממנה
ואמרה [סימנין] והבעל
אמר סימניו עדיין חיים
לא נתת לה טעמן יתני
לא להוה שונתת סימניו
מבהקין כגון נקב ישנו
בבד אות פלוני ישנו
בדיסמן מבהק ישרין
אשת איש אסורה
אכל שכן ממות: **מתני**
זה מתי החריכו וזה
תנא דשידעו זה שכן
הקוקס שנמצאת זה וזו
האבירה ורמזין על זה
אמר ואמר דרוב אהמט

(א) נראה דחסר וצ"ל סימנין וסימנין ועד אחד עד אחד וכו'.